

Vetrnica

PRILOGA MLADIH NOVINARJEV V GLASILU GROSUPELJSKI ODMEVI GROSUPLJE
LETNIK XLIII | 5 - 2017

OBČINA
GROSUPLJE

Uvodnik

Kaj prinaša Vetrnica?

Konec marca, nekaj dni po rojstnem dnevu Louisa Adamiča, smo se z učenci OŠ Brinje Grosuplje, OŠ Louisa Adamiča Grosuplje in PŠ Šmarje - Sap dobili v prijetnem vzdušju Koščakove sobe v Mestni knjižnici Grosuplje. Otroke na začetku delavnice vedno vprašam, kakšne lastnosti mora po njihovem mnenju imeti novinar. Se-

veda upam na odgovore, kot so: radovednost, nepristranskost in objektivnost. A včasih me otroci presenetijo in izpostavijo poštenost, vsestranskost in občutljivost. Prav imajo, to so bistvene lastnosti! A vseeno jih moram seznaniti s pojmom objektivnosti, ki ga mora zasledovati vsak, ki deluje v medijih ali kako drugače komunicira s širšo javnostjo. Objektivnost pomeni preverjanje obeh strani zgodbe. A še prej moramo priti do zgodbe ...

Čeprav je objektivnost ena glavnih lastnosti novinarja, mora ta najprej imeti svoje stališče. Šele ko nekdo izrazi skrb za dogajanje okoli sebe in si razbija glavo o tem, kaj je prav in kaj ne, se lahko znajde na poti do novinarskega poklica. Brezbrižnost, opravljanje dela zgolj za plačilo in neposlus za težave drugih nimajo tu kaj iskati. Zato menim, da se mora novinar pred zasledovanjem objektivnosti najprej naučiti izražati svoje stališče, predvsem je to pomembno za mlade, ki še oblikujejo

svoje osebnosti. Raje vidim, da goreče zagovarjajo majave argumente, kakor da se jim »fučka« za cel svet. Najprej naj zgradijo svoj odnos do sveta, nato pa naj ga začnejo spreminjati v iskanju pravičnosti in objektivnosti.

To je bilo moje vodilo letošnje delavnice. Mlade novinarje sem prosila, naj ne pišejo o drugih, temveč o tem, kar zanima njih same. Odziv je bil odličen, poslali so skoraj enkrat več člankov kot lansko leto in prav v vsakem se skriva kakšna domisljica, ki je ne bi prisodil osnovnošolskim glavicam. Še bolj pomembno je, da v svojih izdelkih predstavljajo sebe in svoje interese in tako nam odraslim odpirajo vrata v svoj svet, ki je včasih težko dostopen. Stavim, da se boste med branjem naučili marsičesa novega, to pa pomeni, da so mladi novinarji z odliko opravili svojo nalogo.

Larisa Daugl

U šolo v mesto ali na podeželje?

Ste se že kdaj spraševali, ali je bolje obiskovati šolo v mestu ali na podeželju? Odgovor na to vprašanje zagotovo ni preprost, saj imata obe možnosti svoje prednosti in slabosti.

Pa začnimo s šolo na podeželju. Prva prednost, ki nam pade na pamet, je dejstvo, da je prometa okrog takšne šole običajno manj. To povečuje varnost otrok, ki prihajajo in odhajajo iz šole, hkrati pa zmanjšuje onesnaženost zraka in hrup, ki bi lahko motil pouk. Tudi okolica šole je bolj čista in običajno lepša od tiste v mestu. V njej se lahko izvede več naravoslovnih in športnih dni na prostem brez organiziranega prevoza. Otroci se na podeželju lažje povežejo s širšo skupnostjo in bolje sodelujejo, ker se med seboj dobro poznajo. Še ena prednost šole na podeželju je, da so razredi v šoli običajno manj številčni, zato lahko učitelj posveti več pozornosti posamezniku.

A ker je učencev manj, lahko tudi lažje izstopajo, kar pa ni vedno samo dobra stvar: ker te vsi poznajo, lahko

grehi tvojih starejših bratov in sester ali celo staršev nehote vplivajo na tvoje ocene in sprejetost v razredu. Za vsako napako ali pohvalo bo v dnevu izvedela vsa vas, kar zna po določenem času postati motiče. V primerjavi z ljudmi, ki živijo v velikem mestu in so obkroženi z drugimi kulturami ter se dnevno znajdejo v več različnih položajih, smo mi precej zaprti in obremenjeni. Na podeželju redko spoznamo nove ljudi in se mnogokrat čudimo ali pa bojimo, ko se na šoli znajde posameznik iz druge države, kulture, vere.

Šola v mestu se zdi kot popolno nasprotje šoli na vasi. Mesta ima običajno raven teren, ki je prepleten s pločniki, javno razsvetlavo, semaforji in prehodi za pešce, zato je pot do šole lahko povsem preprosta. Na šolah v mestu je zaradi bližine kulturnih in umetniških ustanov več možnosti za različne ogledne predstav ali muzejev. Tudi učencev in oddelkov je običajno več, možnosti za sklepanje prijateljstev je torej skorajda neskončno.

Pa vendar na taki šoli obstaja tudi več verjetnosti, da zaideš v težave: naj bodo to zapeljive kavarne, ki vabijo k 'špricanju' pouka, večja množica ljudi na ulici ali nevarnosti v prometu. Velika nadloga pri pouku je lahko hrup z ulice, ko odpremo okna pa onesnažen zrak. Če želimo na šoli z več oddelki in učenci izstopati, se moramo za to veliko bolj potruditi (kar ni nujno slabo), prav tako učitelji z učenci v večjih oddelkih nimajo tako osebnega odnosa kot na podeželju. Tudi učenci med seboj so lahko manj povezani, saj se njihovo druženje po pouku mnogokrat zaključijo.

Šola je pomembno okolje, v katerem mladi pridobivamo več plasti izobrazbe za življenje. Da bi izbrali pravo šolo, moramo vedeti, kaj nam je všeč in kaj ne, kaj si v življenju želimo in kako bi radi izkoristili svoja mlada – pa tudi manj mlada leta.

Rali Vave, 8. r. PŠ Šmarje - Sap

Izbira srednje šole

V katero srednjo šolo greš pa ti?

Odločitev o izbiri srednje šole je aktualna tema za mnoge mlade. Tudi mene osebno zanima, saj sem v obdobju, ko se bom začela resneje ukvarjati z odločitvijo glede izbire srednje šole. Menim, da mora biti izbira o srednji šoli izključno odločitev posameznika, ki bo nadaljeval šolanje. V mnogo primerih, ko starši ali prijatelji vsiljujejo izbiro določene srednje šole, se na njej učenec ne počuti dobro. Zato se vedno odloči sam; lahko razmišljaš o predlogih ali priporočilih o določenih šolah, a izbira mora biti le tvoja. Prav tako je priporočljivo, da se na določeno šolo ne vpišeš zaradi prijateljev, ki bodo šli tja. Zberi pogum in se vpiši na tisto šolo, na kateri se izvaja program, ki te zanima, saj boš le tako lahko užival v srednješolskih dneh.

Anketa – kaj vpliva na izbiro srednje šole?

Izvedla sem anketo med mojimi sošolci in sošolkami, saj se tudi oni že počasi odločajo o izbiri srednje šole, a imamo še eno leto časa. Ugotovila sem, da se odgovori deklet in fantov med seboj precej razlikujejo.

Večina deklet bi bila rada v novem razredu v srednji šoli vsaj z eno prijateljico iz osnovne šole, saj bi se tako bolje počutila na novi šoli.

Fantom pa to ni tako zelo pomembno, bolj pomemben je prvi vtis, ki so ga pridobili ob obisku šole.

Tisti, ki se v osnovni šoli v razredu niso počutili dobro, gredo pogosto v nov razred sami, brez prejšnjih »prijateljev«, saj bi radi začeli znova.

Večina učencev bi rada šla na gimnazijo, saj še nimajo izoblikovanih ciljev o izbiri poklica in se želijo res dobro odločiti za pravi poklic.

Vsem pa je pomembno vzdušje na šoli in odnosi učiteljev z učenci.

Manj jim je pomemben izgled šole, saj če ti je šola všeč ne glede na izgled, je izbira prava. Učenci v večini želijo obi-

skovati srednje šole v Ljubljani, saj so jim hitreje dostopne. Tudi večina staršev dela v Ljubljani, ali pa imajo prevoz z vlakom ali avtobusom.

Nekaterim pa so bolj všeč šole na obrobju ali izven Ljubljane, saj so večinoma bolj mirne, manj je učencev in tako so še bolj povezani v skupnosti.

Jaz bi šla na novo šolo z vsaj eno dobro prijateljico, saj bi tako lažje preživela prve šolske dni. Pri izbiri šole sem osebno najbolj pozorna na odnos med učitelji in učenci, oziroma koliko so se učitelji pripravljene posvetiti učencem in jim nuditi dodatno pomoč, če bi to potrebovali. Zanima me tudi program šole in uspeh na maturi. Izbrala bi gimnazijo, saj še nisem odločena o izbiri poklica in bi se raje dobro odločila in premislila, kot da bi mi bilo pozneje žal. Odšla bi v Ljubljano, saj se lahko v eno smer vozim s starši ali pa bom odšla z vlakom ali avtobusom.

Vsem, ki se odločate o izbiri srednje šole – naj bo izbira vaša. Odločite se za šolo, ki vas zanima, saj vam bo zato v letih obiskovanja srednje šole lažje in imeli boste večjo motivacijo za učenje.

Eva Toplišek, 8. r. OŠ Brinje

Kako premagati sramežljivost?

Sramežljivost je občutek strahu, nervoze in negotovosti, ki se pojavi vsakič, ko so okoli posameznika drugi ljudje. Lahko je tudi posledica temperamenta; npr. previdnejši si, počasi se prilagajaš spremembam, ne maraš novosti, zato se običajno raje držiš nečesa, kar je že preverjeno. Lahko je tudi priučena, to pomeni, da se sramežljivosti navzameš oz. naučiš od drugih družinskih članov. Ponavadi se sramežljiv človek raje drži bolj zadaj in le opazuje druge.

Sramežljivost je lahko včasih resen problem, saj sramežljiv človek redko ve, ali je prav, da se je v nekem položaju raje držal zase. Mislím, da med spoloma ni velike razlike glede tega, kdo je bolj sramežljiv. Verjamem, da smo tako punce kot fantje sramežljivi vsaj malo. Ne morem oceniti približne starosti, ampak prepričana sem,

da je sramežljivost najpogostejša v letih, ko še odrasčaš. Kljub temu imajo tudi nekateri odrasli in starejši še vedno težave s sramežljivostjo.

Sramežljivost prepoznamo tako, da se naprej zavemo, kdo smo in v kakšnem položaju smo. Poskusimo si poiskati pomoč, npr. psihologa ali pa samo prijatelja/prijateljico, starše, učitelja ... Ko se človek nekomu odpre, že čuti, da mu je nekoliko lažje in je bolj sproščen, zato lahko tudi lažje zaživi. Ko svojo težavo z nekom deliš, ti jo lahko pomaga premagati in ti svetuje, kaj narediti. Seveda to ne pomeni, da boš kar čez noč povsem samozavesten, čeprav bi bilo fino, mar ne? Ko se že nekoliko sprostiš, si poišči cilj oz. si postavi določeno točko, da jo potem osvojiš. Najprej moraš spoznati, odkriti samozavest, se prebiti skozi to, kar prestajaš.

Razlogi, zakaj si sramežljiv:

- Ker imaš slabe izkušnje v življenju.
- Ker te doma ne podpirajo ali te zaničujejo, da si potem tudi v šoli sramežljiv.
- Sošolci te zaničujejo.
- Si ne upaš vsega (čeprav je to včasih tudi dobra lastnost).

Kako bi to izboljšal:

- Ne jemlji vseh stvari tako resno.
- Zavedaj se samega sebe.
- Delaj po svojih najboljših močeh.
- Ne dovoli, da te ponižujejo, saj vendar imaš samozavest.
- Imej se rad in se spoštuj.

Nikoli ni biti pametno preveč sramežljiv, saj nikoli ne veš, kaj zamujaš, ampak upaj v vse, o čemer sanjaš, saj nikoli ne veš, ali se bo uresničilo. Imej se rad in uživaj življenje, že tako je prekratko.

Ana Markovič, 8. r. PŠ Šmarje - Sap

Varnost na internetu

Koliko smo že slišali o tej temi! Toda, ali ste že kdaj pomislili na kakšno rešitev za ta problem? Niste? Ste kdaj pomislili na to, da vas Google zasleduje in ve vse o vas? Če niste, bi morali, saj to lahko postane prava nočna mora. Če ste najstniki, odrasli ali starejši, bi morali prebrati ta članek.

Obiskujem 7. razred Osnovne šole Louisa Adamiča Grosuplje in eden mojih najljubših predmetov je domovinska in državljanska kultura in etika. Zato sem o varnosti na internetu povprašala kar našega učitelja za etiko, Bruna Veharja. Povedal mi je, da ne uporablja Internet Explorerja,

Chroma ali Firefox, temveč uporablja DUCKDUCKGO. Ta je podoben trem najbolj znanim internetnim brskalnikom, vendar ti ne sledi in ne shranja zgodovine iskanja kot Google, ki te podatke celo prodaja. Vprašala sem ga še, če so sporočila, ki si jih pošljemo po Gmailu, res zasebna. Odgovoril je, da se ta sporočila shranjujejo ter da jih Google nato prodaja vsem zainteresiranim. »Google v povprečju z vsakim med nami zasluži okoli sedem dolarjev na leto,« je še dodal učitelj. Meni tudi, da pametni telefoni, prav tako kot vse ostalo naštetu, ne varujejo naše zasebnosti, saj je vanje zelo preprosto vdreti. Na internetu lahko celo kupiš proti-

gram, ki krajo opravi namesto tebe, in to le za par dolarjev.

Če vam je mar za vašo zasebnost, poskusite nekaj novega, uporabljajte brskalnik Duckduckgo, saj je varen za iskanje. Poskusite se "pogooglati" (napisati svoje ime, priimek ali naslov v Google) in izvedeli boste, če so se kakšne vaše slike obdržale na spletu. Poskrbite za svojo varnost in si skupaj z otroki oglejte filmčke na **www.safe.si**, saj so zelo zabavni in poučni. Ne nasedajte potegavščinam in dobro se pozanimajte o stvareh, ki jih delate preko spleta.

Gaja Žnidaršič,
7. r. OŠ Louisa Adamiča

Živali v zavetišču

Ko nam nekdo reče, da je posvojil žival iz zavetišča, velikokrat pomislimo na kakšne »pohabljenec« živali npr. brez noge ali s posebnimi terapijami in zdravljenji. Pa ni vedno tako. V zavetišču lahko najdeš prav tako dobrega prijatelja, sopotnika kot pri kakšnem rejcu in celo čistokrvnega prijatelja. Ko se je Republika Slovenija priključila EU, je vsaka občina v naši državi morala zagotoviti zavetišče oz. pogodbo z nekim zavetiščem, ki skrbi za izgubljene ali zavržene ljubljence v občini. Eno izmed njih je ljubljansko zavetišče Gmajnice, ki pokriva občini Ljubljana in Brezovica. Financira ga občina Ljubljana, sodeluje z ZOO Ljubljana in je seveda kot vsako zavetišče veselo donacij. Ob zavetišču je tudi policijska enota s psi, ki jim včasih priskoči na pomoč pri popadljivih psih. V zavetišče največkrat pridejo živali, ki so se izgubile ali pa so jih lastniki zapustili. Včasih lastnik umre in skupaj z gasilci vdrejo v stanovanje ter poskrbijo za žival. Če žival pripelje najditelj, ta izpolni spremni list in odda žival. Ko žival sprejmejo v zavetišče, jo najprej pregledajo v karanteni. Tam so veterinarji dolžni sprejeti vsako žival v najmanj 24 urah. V karanteni jim odstranijo parazite, opravijo cepljenja, jih sterilizirajo oz. kastrirajo. Ko so preverjeni ali ozdravljeni, zapustijo karanteno in odidejo v proste oddelke, kjer so na voljo za posvojitev. Če želi posvojitelj posvo-

jiti žival, mora izpolniti vprašalnik in opraviti razgovor, da se zavetišče prepriča, da bo dobro skrbel za žival. Če ta posvoji mačko, doda prispevek 30 €, če psa pa 50 €. Nato novega lastnika, še posebej pri psih, čez leto dni obiščejo na domu. Obstaja tudi poskusna oddaja. To pomeni, da posvojitelj dobi žival za en teden, da preveri, npr. če se razume z njegovo drugo živaljo ali če je v družini prisotna kakšna alergija. Če mu žival ne ugaja, jo lahko brez stroškov vrne v zavetišče. V zavetišče pa ne pridejo samo psi in mačke, ki so sicer najpogostejši, ampak tudi plazilci, ptiči, glodavci in celo kmetijske živali.

Te so ponavadi brez donacij oddane v društva ali v ZOO Ljubljana. Ekipo, ki deluje v zavetišču Gmajnice, pretežno sestavljajo veterinarji in veterinarski tehniki. Skrbijo za zdravje, čistočo in urejenost bivališč živali, za svežo vodo in hrano. Še posebej zahtevni pri hranjenju so mačji mladiči, saj jih je treba hraniti na 3 ure iz stekleničke. Pasji mladički morajo imeti hrano na voljo ves dan. Odrasli mačke in psi pa hrano dobijo enkrat na dan. Psi imajo enkrat dnevno izpust, kar pomeni, da jih sprehajalci peljejo na sprehod. Sprehajalec je lahko kdorkoli, a opraviti mora tečaj sprehajalca, ki ga sestavlja nekaj praktičnih in teoretičnih ur. Tudi vi se jim lahko pridružite!

Še več ljubljencev, ki čakajo na nov dom, lahko vidite na spletni strani zavetišča Gmajnice - Ljubljana.

Karin Kaja Pouh,
7. r. OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

London

London je bil moja velika želja. Izpolnila se mi je v tretjem razredu, ko mi je bilo osem let. Čeprav je minilo že kar nekaj časa, se ga od vseh potovanj najbolj spomnim. Nekatere stvari, ki mi takrat niso bile razumljive, so mi zdaj jasne. Zato sem se odločila, da napišem potopis o Londonu.

Skupaj z mamo sva pri turistični agenciji Kompas rezervirali termin od šestnajstega do osemnajstega marca. Komaj sem dočakala dan, ko naju je oči odpeljal na Dolgi most, od koder smo se z ostalimi turisti (bili smo majhna skupina) z GoOpti-jem odpeljali na letališče v Trstu. Odleteli smo z letalom družbe Ryanair. Leteli smo približno dve uri. Ko smo pristali, smo potrebovali še eno uro vožnje z avtobusom (peljali smo se mimo nogometnega stadiona, kjer je potekalo svetovno prvenstvo) do našega hotela. Takoj po prihodu so nam razdelili sobe, nato pa smo odšli na ogled Londona. Bila je tema, a vseeno je bilo čudovito. Vodila nas je zelo prijetna vodička, a njenega imena in priimka se ne spomnim več. Ogleдали smo si katedralo svetega Pavla in Shakespearovo gledališče. V bližini so bile tudi zgodovinske vojne ječe, ki se jih ni videlo dobro. Prečkali smo most čez Temzo in v daljavi se je videl The Shard oz. nebotačnik Črepinja. A žal je bilo našega večernega pohoda po Londonu konec, saj je bila ura že enajst in kaj kmalu sem trdno spala v postelji.

Drugi dan sva z mamo vstali ob pol sedmih. V hotelu smo bili naročeni samo na zajtrk, ki je bil zelo bogat. Na izbiro smo imeli tudi tradicionalni angleški zajtrk, ki je bil okusen. Po zajtrku, malo pred osmo uro, smo se zbrali pred hotelom. Odšli smo na podzemno

železnico. Zanimivo je, da se v Londonu tekoče stopnice premikajo veliko hitreje kot v Sloveniji. Ta dan nas je pot vodila k Buckinghamski palači. Kraljice Elizabete takrat ni bilo v njej, saj je bila zastava pred palačo spuščena. Podrobneje smo si ogledali celo palačo in Victoria Memorial. Domovanje kraljeve družine so zavzeto stražili vojščaki in policija. Vse okoli je bila cesta rdeča, kar je pomenilo, da je v bližini kraljica. Ustavili smo se pri kipu Jurija in Edwarda. Nato smo se odpravili proti Admiralty House. Hodili smo skozi park, kjer so bile veverice. Pustile so se, da si jih pobožal ter jim dal kakšen piškot. Opazili smo Londonsko oko, doma pa sem potem izbrskala informacijo, da za en krog vožnje potrebuješ 35 minut. V bližini Admiralty House stoji konjušnica, v kateri so kraljevski konji. Straži jih stražar v rdeči obleki. Med potjo proti Big Benu sem se večkrat fotografirala zraven telefonske govornice ali pa poštnega nabiralnika. Preden smo si поблиžje ogledali Big Ben, smo pogledali še Westminstersko opatijo, kjer sta se poročila princ William in Kate. Cerkve v Londonu so ogrevane, zato v njih ponoči prenočujejo brezdomci. Končno smo se odpravili proti Big Benu, ki se drži parlamenta. Potem smo se odpravili v nov del Londona, kjer so večinoma visoki nebotačniki. Tam smo se peljali tudi z računalniško vodenim vlakom, ki gre del poti pod reko Temzo. Zatem smo odšli proti Great Hall in Dumbledore, kjer so snemali Harryja Potterja. Meni tam ni

bilo zanimivo, daj so na ogled le zidovi in mize. Všeč pa mi je bil Greenwich, kamor smo se takoj za »Harryjem« odpravili. V Greenwichu smo si ogledali muzej ur in uric, ki so jih uporabljali mornarji ter vojščaki. Zanimivo mi je bilo opazovati veliko rdečo kroglo, ki je merila plimo in oseko reke Temze. Prestopala sem tudi začetni poldnevnik, ki je edina točka na kopnem, kjer lahko natančno določiš čas. Tam sem zopet poskrbela za veverice, da niso bile lačne. Odšli smo proti ladji, ki je na nek način kar v trgovini in muzeju, zgornji del pa je na prostem in služi za streho. Odpravili smo se tudi proti slavnemu trgu, kjer so bili lokali nabito polni, saj je bil ravno na tisti dan irski praznik in vse je bilo v zeleni barvi. Naš drugi dan v Londonu se je končal in utrujena od vsega doživetega sem spet hitro zaspala.

Tretji dan smo se obrnili proti trgu Trafalgar, kjer smo si ogledali vodnjak ter preprosto cerkev, v kateri je bilo nekaj brezdomcev. Pot nas je vodila tudi mimo restavracije, ki je na dveh straneh ulice: en del je na levi, drugi na desni. Glavna točka tega dne je bil Tower of London. Tu smo si ogledali muzej, zakladnico, kjer je bilo spravljeno kar nekaj kraljičinih dragocenosti, od oblek do nakita. Zanimivost Towerja je, da imajo tam sedem krokarjev, ki naj bi varovali London. Če kateri od njih uide, to pomeni nesrečo, a že pride nov in nadomesti krokarja, ki je pobegnil. Seveda smo si ogledali tudi Tower Bridge, ampak je za izlet na vrh dveh stolpov zmanjkalo časa. Zatem smo se odpravili proti kanalu Temze, kjer je bilo nekoč glavno пристanišče. Nato pa smo se polni pričakovanja odpravili proti muzeju Madame Tussauds, kjer sem neizmerno uživala. Po ogledu voščenih lutk smo šli še v Britanski muzej (British museum), kjer so največ pozornosti pritegnile mumije. A kaj kmalu smo morali obisk končati, saj smo se odpravili proti letališču, od koder nas je letalo Wizz Air odpeljalo proti Brniku.

Moje potovanje v London se je hitro končalo, a sem si ga močno zapomnila. Zagotovo pa se bo ponovilo!

Ula Koščak,

7. r. OŠ Louisa Adamiča Grosuplje

Ajdin knjižni kotiček

Rada berem, vendar ne kar česar koli. Ne maram recimo znanstveno fantastičnih knjig. Pa sem vseeno ena izmed tistih, ki v šoli berejo med odmori, a to počnem le, če berem zelo dobro knjigo. Najraje berem romane in zgodbe s tragično usodo posameznika. To so tiste knjige, ki imajo tako grozno zgodbo, da bi jih najraje odložil, pa jih ne moreš, dokler jih ne prebereš do konca. Take so tudi tri moje najljubše knjige, ki sem jih, če je bil za to primeren čas, brala tudi med poukom. Prva je *Nikoli ne reci, da te je strah*, druga *Dragi Zaza* in tretja *Slonov ne vidimo*.

Knjiga *Nikoli ne reci, da te je strah* govori o deklici Samii, ki si želi le teči. Zase in za Somalijo, ki jo pretresa vojna. A da bi uresničila svoje sanje, se mora odpraviti na dolgo pot, na kateri se znajde na milijone beguncev po vsem svetu. Zgodba italijanskega novinarja in pisatelja Giuseppe Catozzelle je napisana po resničnih dogodkih.

Knjiga pisateljice Christine Kilbourne iz zbirke Z(o)renja *Dragi Zaza* je zgodba o izgubi najboljše prijateljice in o obupnem prizadevanju preživle prijateljice. Kako zaživeti znova potem, ko najdejo izginulo Leah mrtvo in ukanijo njenega dopisovalca z interneta, ki jo je ubil, in ga pošljejo v zapor. Knjiga je bila nagrajena za kakovostno branje.

Ali slonov res ne vidimo? To se pisateljica Susan Kreller sprašuje v knjigi *Slonov ne vidimo*. Mascha poleti počitnikuje pri starih starših, ko spozna brata in sestro. Kasneje ugotovi, zakaj imata po telesu čudne madeže. Domisli se iznajdljive rešitve, vendar se stvari hitro nepričakovano zapletejo. Knjiga je dobitnica številnih nagrad.

***

Zakaj sploh beremo? Nekateri najbrž zato, da si krajšajo čas, nekateri se želijo malo potopiti v sanjarjenje in pozabiti na svoje težave, nekateri pa se tako vživimo v vloge ljudi, ki jih knjiga opisuje, da nam, ko začnemo brati, ni več pomoči. Knjigo pač moramo prebrati do konca. Obstajajo pa tudi tisti, ki se želijo iz knjige česa novega naučiti. Zame je najtežja odločitev med knjigo in računalnikom. Sedaj že vem, da se bom, če bom izbrala knjigo, počutila mnogo bolje, kot če izberem računalnik. Še napotek, ki ga sicer ni treba upoštevati, a za predstavitev, esej, seminarsko nalogo ipd. poskusite uporabiti knjigo in ne interneta. Zakaj? Če boste uporabili knjigo, se vam ni treba bati, da informacije niso resnične, poleg tega pa bodo še učiteljice bolj zadovoljne.

**Ajda Samec, 8. r.
OŠ Louisa Adamiča Grosuplje**

Otroci imajo raje filme kot knjige

Poznate Harryja Potterja? Ste že gledali film ali brali knjigo? Kaj se vam je zdelo boljše?

Nama se je zdel boljši film. Zanimalo pa naju je, kako to doživljajo najini vrstniki. Zato sva o tem naredila raziskavo na šoli Louisa Adamiča Grosuplje na Tovarniški cesti. Učencem sva zastavila vprašanje: »Ali so ti bolj všeč knjige o Harryju Potterju ali po knjigah posneti filmi?«

Vprašala sva 12 učencev. Na začetku so bili malce presenečeni, češ, kje si pa mene našel, potem pa so vseeno odgovorili.

Večina vprašanih (66 %) meni, da so boljši filmi, ker so bolj doživeti, imajo zvočne in svetlobne učinke, hitreje minejo ter ne zahtevajo toliko naprežanja – branja.

Preostalih 34 odstotkov učencev meni, da so boljše knjige, ker v njih

več izveš o junakih in dogajanju, vmes pa knjigo lahko odložiš, da se posvetiš drugim rečem in se k branju vrneš kasneje.

A na koncu sva vseeno ugotovila, da so večini današnjih otrok bolj všeč filmi kot knjige.

**Gasper Viršek Ravbar
in Ruj Mihelič,
7. r. OŠ Louisa Adamiča Grosuplje**

Jahanje

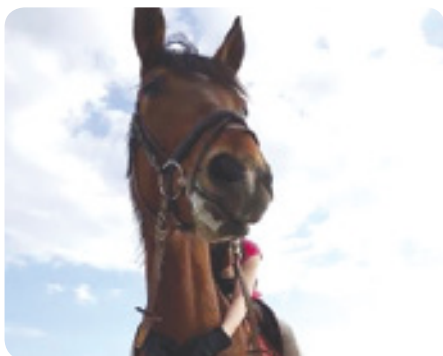
Moj drugi dom je na konju! Jahati sem začela že kot majhna deklica. Navdušil me je oči. Takoj sem se zaljubila v ta šport, pa ne le zaradi elegance, ampak tudi zaradi živali – konj. Na začetku sem jahala malo za sprostitev, zdaj pa sem se začela s tem bolj resno ukvarjati. Moji cilji v prihodnosti so, da bi naredila tekmovalne licence in licence za inštruktorja in trenerja.

Jaham na Peči v konjeniškem klubu Giovanni. Klub se nahaja v lepem okolju in še vedno raste in se razvija. Družba je super, teren je lepo urejen. Konji so zelo pridni. Zaenkrat imamo v klubu pet konj, to so: Gigi, Laksymo, Chocolate, Danaja in ponica Patty, poleg njih pa sta še Nikolaj (Nik) in Sai, ki sta last dveh jahačev. V klubu že gradijo dodatne bokse za tiste jahače, ki bodo imeli tu svoje konje. V klubu učita dve inštruktorici, Manca in Živa Kukman. Večina ljudi jahanja ne jemlje za šport, mislijo, da samo sedi na konju, on pa te pelje naokoli. Ampak je čisto drugače. Pri jahanju sta prisotna dva – jahač in konj. Oba morata sodelovati in se sporazumevati. Ko jahaš, se s konjem sporazumevaš s stiskom noge, vaje in sediščem. Pri jahanju obstaja več vrst hodov: hoja, kas in galop.

Jahaš lahko tudi za sprostitev, da odmisliš skrbi. Zame je jahanje kot terapija. Pogovarjam se s konji in jim šepetam o mojih problemih, oni pa me poslušajo in moje skrivnosti vedno ostanejo skrite. Lahko pa jahanje vzameš bolj resno in narediš izpit za jahača 1 in jahača 2. Sledijo tekmovalne licence (za tekmovanje v preskakanju ovir, dresuri ...) ali pa licence za inštruktorja in trenerja. Vsaka licenca je sestavljena iz dveh delov: iz teorije in vaje v maneži. Jahaš lahko torej na

terenu ali v maneži. * Ko se začneš šele ukvarjati z jahanjem, začneš v maneži na lonži. ** Ko pa narediš izpit za jahača 1, greš lahko tudi na teren.

Jahač mora biti pripravljen, da se bo med jahalno "kariero" srečal z različnimi tipi konj. Eni bodo pridni na terenu, a ne v maneži, drugi ravno obratno. Nekateri se ne bodo bali ničesar,

nekateri se bodo bali vsega. Zato mora biti človek s konjem potrpežljiv, saj na grobo nikoli ne gre, konja se z grobostjo le še "poslabša". Noben konj ni popoln, z njim je treba biti prijazen in previden, saj so konji živa bitja tako kot mi ljudje. Biti moraš pozoren, saj se konj lahko zelo hitro prestraši. Pred nakupom konja se je pametno posvetovati s trenerjem ali pa vzeti konja v najem, da se navadiš in vidiš, kako je, če imaš konja. Pri nakupu pa je treba misliti tudi na to, ali želimo s konjem tekmovali ali bi ga imeli za rekreativno jahanje.

*maneža: prostor za jahanje, jahalna arena

**lonža: dolg povodec za konja, ki ga uporablja učitelj jahanja

**Pia Kladnik,
8.r. OŠ Brinje Grosuplje**

Špela Repar

Špela Repar se že od petega leta ukvarja s plesom, toda šele pri dvanajstih se je začela resno šolati in izobraževati na tem področju. Pri plesu se sprosti in poglobi vase, saj kot sama pravi: "Ples je del mojega življenja in si ne predstavljam, da tega ne bi počela."

V balet se je zaljubila, ko sta z mamo hodili v gledališče in opero. Kmalu je balet začel postajati del njenega življenja. Plesne skupine Tegiblo uči že 11 let. Zelo ji je všeč. Njene učenke postajajo vse boljše in boljše, mnoge se odločijo za nadaljnje šolanje in nekatere so že postale zelo uspešne plesalke. Špela je učila tudi mene in je zelo dobra, uspešna in zabavna učiteljica!

**Pija Pust,
7. r. OŠ Louisa Adamiča Grosuplje**

Odbojka

Nekaj informacij o odbojki: na igrišču je lahko 2, 3 ali 6 igralck oz. igralcev. Obe ekipi, ki igrata druga proti drugi, se trudita, da žoga ne pade na tla v njihovem polju. Po drugi strani pa žoga ne sme biti preveč lepa, ko gre čez mrežo na nasprotnikovo stran. To so osnove. Odbojko priporočam predvsem dekletom pa tudi fantom, saj je zelo sproščujoč šport. Sama sem izbrala odbojko zato, ker ni preveč nasilen šport in ni individualen, saj je s tabo tvoja ekipa. Zelo sem vesela, da imam ekipo, ki mi vedno stoji ob strani ter me spodbuja. Zelo dobro se razumemo med sabo. Prav tako imamo dobrega trenerja in trenerko, ki sta zelo potrpežljiva in z nami na vsakem koraku. Potem so tu še slabe stvari odbojke – poškodbe. Najbolj pogoste so: zvin ali celo zlom prsta oz. prstov – če ti žoga prileti v prst; izpah kolka – če se nepravilno vržeš; zvin gležnja – če narobe pristaneš, ko skačeš v blok. In potem so tu še obtolčena kolena – če igraš odbojko, to pač pride zraven, na to ne moremo vplivati, a hkrati je to super, saj s tem pokažeš, kako borben si.

Anja Jarc, 8. r. OŠ Brinje Grosuplje

Tekmovalnost med učenci

Tekmovalnost je na šolah vedno prisotna. Lahko je tako pozitivna in kot negativna. Ko govorim o pozitivni strani, pomislim predvsem na to, da se učenci med seboj spodbujajo in s tem dosegajo boljše rezultate, hkrati pa se prijatelji drug za drugega veselijo ob dobri oceni. To so potrdili tudi moji sošolci, s katerimi sem naredil intervju. Vsi smo se strinjali s tem, da se pri

tekmovalnosti lahko pojavi tudi slabša plat. Najprej smo pomislili na izzivanje in zaničevanje učencev, ki so dobili slabšo oceno. Po mojem mnenju to ni prav, saj se vsi potrudimo po najboljših močeh. Ko govorimo o tekmovalnosti, ne pomislimo le na šolo, temveč tudi na obšolske dejavnosti. Še zlasti je tekmovalnost prisotna in pomembna pri športu, saj si športniki želijo dobrih re-

zultatov in morajo biti tudi tekmovalni. To se jasno kaže ne le na tekmovanjih, temveč tudi na treningih, saj s tekmovalnostjo izboljšujejo rezultate, ki so še kako pomembni. Na naši šoli smo najbolj tekmovalni pri športni vzgoji, ker si vsi želimo biti najboljši.

Urban Bogme, 8. r. Šmarje - Sap

Moja zbirka kamnov in mineralov

Začelo se je pred tremi leti, ko smo šli s šolo na pohod, kjer je bilo veliko različnih kamnov na poti, po kateri smo hodili, in ob njej, a takrat nisem mislil, da mi bodo ti kamni pozneje v življenju tako všeč. Spotaknil sem se ob relativno velik kamen in ko sem ga zagledal, mi je bil nepopisno všeč. Bil je seveda prevelik za v žep v moji trenerki, zato sem ga nekajkrat vrgel ob tla in raztreščil se je v dovolj majhne kose, da sem lahko enega od njih spravil v žep. Preden sem se spotaknil ob tisti kamen, ki mislim, da se imenuje vulkansko steklo, so mi bili vsi kamni enaki, nobeden ni izstopal, a zdaj vidim vsak kamen kot snežinko. Niti dva

nista enaka, pa če bi še tako iskal. Od tedaj zbiram in se zanimam za kamne in minerale.

Moja zbirka kamnov ni prav velika, imam približno 150 kamnov različnih velikosti, od 5 mm pa do 10 cm, in različnih barv, od prozornih do črnih. Moji

kamni so tudi različnih oblik: pravilni matematični in nepravilno likovno oblikovani. Vsak kamen izstopa po svoje, zato bi rekel, da so vsi posebni in edinstveni.

Izmed kamnin mi je sicer najbolj všeč kristal – ametist, saj sem v knjigi o kamnih in mineralih bral, da je ametist za ljudi, rojene v februarju, rojstni kamen. Ponaredek ametista prepoznate po tem, da so kristali znotraj vdolbine v kamnu začeli izgubljati barvo z vijolične na prozorno.

Miha Jozelj, 8. r. PŠ Šmarje - Sap

